

Helsedirektoratet
Post@helsedirektoratet.no
Merknad: 16/34367

Oslo, 23. januar 2017
Vår ref.: 16/STE/TLH

Høringsuttalelse til Nasjonal faglig retningslinje om demens

Det trengs både økt kompetanse, fagutvikling, holdningsendringer og endring av praksis i møte med psykiske og somatiske helseutfordringer i øvre del av livsløpet. Denne retningslinjen er et viktig bidrag for å styrke kompetansen om demens.

Samfunnet endres med hensyn til antall eldre og deres funksjonsnivå, samtidig er eldre underrepresentasjon i psykisk helsevern og eldre har oftere sammensatte lidelser som øker faren for feilbehandling. Denne retningslinjen er et av flere tiltak som er nødvendige i prioriteringen og satsningen fremover for å gi riktig diagnose og kunne yte forsvarlig helsehjelp.

Eldrepsykologi bør være en hjørnestein. Retningslinjen gir et godt utgangspunkt, men Norsk psykologforening har følgende innspill som kan løfte retningslinjen ytterligere:

- A. En forholdsmessig større andel av veilederen bør omhandle andre behandlingstiltak enn medikamenter.**
- B. Konkrete endringer i teksten om psykologisk behandling**
- C. Behov for større vektlegging av bivirkninger av psykofarmaka som «medikament uro» med økt agitasjon og motorisk uro. Eventuelt kan noe av det som står om medikamenter i dag kortes ned.**
- D. Spørsmål om bruk av Memantin ved moderat Alzheimer og seponeringseffekten av Memantin/ kolinestråsehemmere ved alvorlig grad av Alzheimer demens.**

Begrunnelse

A.

Nesten ¾ av sidene omhandler medikamentbehandling av demenssykdommer, og kun i underkant av 30% omhandler andre former for behandling og tiltak. Denne balansen i fremstillingen oppfattes av enkelte å signalisere valgt fokus; dette til tross for at medikamenter i behandling av demens ikke skal være første valget. Og det stilles spørsmål om hvorfor det er slik.

Det trekkes i den sammenheng blant annet frem forskning om personsentrert behandling, men Tom Kitwood som bare er nevnt med én linje, og Bradford gruppens arbeider som ikke er nevnt.

Selv om ikke alle trenger detaljkunnskap om ulike psykososiale/miljømessige behandlingsformer, er det nødvendig med god kunnskap innenfor dette området for å kunne etterspørre dokumenterte tiltak fra det øvrige personalet, - da dette kan være utgangspunktet for å unngå unødig bruk av psykofarmaka. Det vises spesielt til person / og miljøsentrert behandling mot angst, uro og depresjon hos personer med demens.

B.

Til side 63 i retningslinjene 8.5 - Psykologisk behandling ved depresjon/angst settes det spesifikt spørsmål ved to setninger:

1) *"Psykologisk behandling forutsetter at pasienten er motivert"*. I hovedsak er dette riktig, for individuell behandling, men en psykolog vil også kunne jobbe gjennom miljøpersonalet og andre ansatte. Samtidig er en hovedutfordring imidlertid å få en dypt deprimert og tilbaketrukket person med demens – nettopp motivert. Utsagnet passer heller ikke helt for personer uten samtykkekompetanse.

2) *"Psykologisk behandling kan gjennomføres av helsepersonell med relevant utdanning/kompetanse"*. Det er viktig å holde fast ved at psykologisk behandling utføres av psykologer. Her kunne det heller ha stått: "psykologiske tiltak kan gjennomføres av helsepersonell under veiledning av personell med relevant utdanning/kompetanse."

C.

Selv om fokuset på medikamenter er stort etterspørres det samtidig større vektlegging av bivirkninger av for eksempel benzodiazepiner og z-hypnotika. Det refereres til at en i sykehjem erfarer en utstrakt bruk av sobril og imovane. I innspill Norsk psykologforening har fått betegnes "medikament-uro", - med økt agitasjon og motorisk uro som «Den glemte diagnosen». Videre refereres det til at det i sykehjem utskrives ovenfornevnte medikamenter som behovsmedisiner uten registrering av bivirkninger. Det vises også til erfaringer for at det på tross av advarsler fremdeles også foreskrives risperdal til personer med demens uten tilstrekkelig diagnostisk vurdering, oppfølging og nedtrapping.

Dette gir uttrykk for ønske om større vektlegging av agitasjon som bivirkning i et eget kapittel. Videre at det under kapitelet "agitasjon" etterlyses at det ikke nevnes fenomenet "sundown" - motorisk uro som registreres hos personer med demens om ettermiddagen og som oftest behandles med benzodiazepiner, med resultatet økt motorisk uro. Det savnes en farmakologisk redegjørelse av hvorfor dette skjer, slik at ikke pasient og personal belastes unødig. Det ville også vært nyttig med forslag til alternativ medisinerings med farmakologisk begrunnelse.

Mulig kan det kortes ned på sidene med medikamentbehandling, eksempelvis meta-analysene av 3 kolinesterasehemmere til fordel for ovenfornevnte? Eventuelt kan meta-analysene av 3 kolinesterasehemmere legges i et «vedlegg»?

D.

Det stilles også spørsmål knyttet til overlappingen av diagnosegruppen 1)Mild-moderat Alzheimer, 2)Moderat-alvorlig Alzheimer, hvor `moderat` inngår i begge diagnosegrupper og synliggjør et

kontinuum. Det stilles spørsmål ved dette spesifikt i forhold til bruk av Memantin, som gir mindre bivirkninger og tolereres bedre enn kolinesterasehemmere, (dette fremheves også på side 111), men på side 108 kan man få inntrykk av at Memantin ved `Moderat demens` ikke har noen effekt.

Videre har vi fått innspill om at pasienter i sykehjem med alvorlig demens fratas både kolinesterasehemmere og Memantin, med påfølgende fall i både ADL funksjoner, kognisjon og de stemningsbevarende effektene. En litteraturgjennomgang av disse medisinene, brukt ved alvorlig grad av demens er belyst på sidene 116-126, men samtidig savnes artikler som viser seponeringseffekten av Memantin / kolinesterasehemmere ved alvorlig grad av Alzheimer demens.

Vennlig hilsen
Norsk psykologforening

Tor Levin Hofgaard
President